

opusdei.org

Лист Прелата (вересень 2015 року)

У своєму посланні
Монсеньйор Хав'єр Ечеваррія
пояснює тісний зв'язок між
радістю і Хрестом, і запрошує
нас посилити молитву за
інститут сім'ї.

22.09.2015

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок
і синів!

Я пишу вам після подорожі до
Домініканської Республіки,

Трінідаду і Тобаго й Колумбії, а також перед моїм візитом до Торресьюдад, де я маю висвятити на священники трьох моїх синів, Асоційованих членів Прелатури, і взяти участь у Марійному дні родин. Перш за все, хочу розділити з вами радість і вдячність Господу за незліченні духовні плоди, які я міг спостерігати під час цієї подорожі: я навчився багато чому і щоденно думав про вас. Спостерігаючи за апостольською працею в цих країнах, я розмірковував над тим, що є наслідком того «щезнути і зникнути» святого Хосемарії, присутнього від самих початків. Ми завдячуємо його глибокій вірі й постійній молитві, – всі ми, хто пізніше прийшли до Справи. Помітно як Бог, за заступництвом Пресвятої Богородиці й нашого Отця, спонукали – і зараз сприяють – поширенню Справи.

Частіше звертаймося до Пресвятої Матері протягом цього марійного року, який нас очікує попереду. Цього місяця посилимо нашу молитву за всесвітню зустріч родин, яка відбудеться у Філадельфії за участю Папи, а також за ті події, які матимуть місце в Торресьюдад 5 вересня. Зокрема, запрошую вас попросити заступництва блаженного дона Альваро 15 числа, в день спомину Матері Божої Скорботної, і подякувати за нову річницю обрання дона Альваро наступником нашого Отця. Природнім є шукати його молитовної підтримки, адже він з великою ефективністю сприяв апостольському служінню в родинному середовищі.

У вересні мені подобається згадувати два головних фундаменти християнського існування, які нероздільно

поєднанні між собою і мають укорінитися в нашому особистому житті: Хрест і радість. Немає місця справжній глибокій радості, якщо вона не вкорінена у віддаванні Ісуса на Дереві. Це виражено в Літургії Воздвиження Святого Хреста, яку ми відзначатимемо найближчого 14 вересня, і нагадує нам про здійснення слів нашого Господа: *«Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе»*[1].

Саме під час цього свята в 1938 році святий Хосемарія писав: *«Просив у Господа з усім запалом моєї душі, щоб дав мені благодать піднести Святий Хрест у моїй силі і чутті... Нове життя! Печать, щоб надати відваги істинності мого посольства... Хосемаріє, на Хрест! – Побачимо, побачимо!»*[2] Єднаючись із нашим Отцем у молитві до Бога,

щиро попросимо в Господа, щоб Він дарував нам благодать високо підіймати Святий Хрест у нашій душі й у нашому тілі, в наших здібностях і почуттях, без страху, адже перебування близько Хреста – з Христом на Хресті, як повторював святий Хосемарія, – наповнює нас миром і спокоєм, хоча спочатку ми трохи противимося. І тоді виявляється доречним згадати пункт зі «Шляху»: **«Господи, Ти цього хочеш? Отже, я теж цього хочу!»**^[3]

Докладемо зусиль, щоб змогти передати словами і поведінкою це прагнення, приймаючи з любов'ю жертву, коли вона з'являється в найбільш неочікуваний момент, а також із бажанням шукаючи її в маленьких повсякденних речах: **«In lætítia, nulla dies sine cruce»** («Господи, не бажаю жодного дня,

в якому б не був присутній Хрест, але завжди з радістю і миром»).

Поміркуймо, як ми втілюємо цю реальність у власному житті: у моменти, коли наше «я» бунтує і коли виникає необхідність зректися самих себе. Чи робимо ми це з радістю? Чи розуміємо, що це необхідна умова, щоб могли служити ближнім заради Бога, адже це є знаком справжньої любові? Чи розуміємо, що для того, щоб іти за Ісусом, ми маємо долати всі прояви надмірного зосередження на самих собі?

Для того, щоб Справа прийшла на землю, Святий Дух вів нашого Отця – так само, як бажає вести кожного з нас – шляхом умертвіння і покаяння. Ми не можемо звести нанівець ці божественні вимоги. Просімо благодаті, щоб уподібнитися розп'ятому Христу, який є шляхом

для досягнення справжнього щастя. Саме тому, я запитую тебе, і самого себе: чи любимо ми Хрест? Чи шукаємо його на дорозі мого повсякденного життя? Чи намагаємося збільшити нашу радість, коли Ісус проходить поруч і просить нас про самозречення? Чи вміємо розпізнавати те, про що Він нас просить у благочестивому житті, на роботі, в братерській любові?

Важливо, щоб ми вміли застосовувати ці роздуми не лише у власній поведінці, але й у сімейному житті; асоційовані члени і супернумерарії – у своїх оселях, – тобто в середовищі, в якому зазвичай ми перебуваємо. Життя з іншими людьми надає нам багато можливостей згладжувати гострі кути нашого характеру, нашої особистості. Я не маю на увазі ті маленькі проблеми, яких не уникнути при

близькому співжитті і що виникають час від часу, – їх можна виправити, просячи вибачення. Зараз я звертаю увагу на глибші рани, які можуть виникнути в родині.

Святий Отець попереджає нас про небезпеку, яка часто лежить в основі погіршення сімейних стосунків. Будучи виліковними, ці рани, якщо ними нехтують, починають ускладнюватися і перетворюються на безвихідь, ворожість і зневагу. І тоді можуть стати великими рваними ранами, які розділяють чоловіка й дружину і спонукають іти на пошуки розуміння, підтримки й утіхи в іншому місці. Але часто такі «підтримки» не думають про добробут сім'ї.[4]

Аби рани не перетворилися на невиліковні, є рішення, з Божою благодаттю, доступне для всіх.

Папа повторював його за різних обставин: завжди вживати три слова – «дозволь», «дякую», «пробач».[5]

Просити зі словом «будь-ласка», без непомірних вимог, без нетерпіння є гарною вакциною, щоб запобігти зіткнень не лише між подружньою парою, але також у стосунках із дітьми та іншими членами родини. Існує таке прислів'я: «Добрим словом мур проб'єш, а лихим і в двері не ввійдеш». Крім того, ми повинні пам'ятати, що все наше життя має бути позначене вдячністю: ми не заслуговуємо ні на наше існування, ні на родину, в якій вирости, ні на дари і таланти, природні й надприродні, нам даровані... Тому ми маємо бути завжди вдячними. З якою легкістю розвиваються стосунки між людьми, які вміють висловити щиру вдячність за

найменшу послугу, що своєю чергою виражає справжню любов, щедрю готовність служити! І коли ми помиляємося – через егоїзм, брутальність або нечутливість, – просимо пробачення, що ні в якому разі не є виявом приниження, а швидше навпаки, виявляє велич душі.

Я вдячний Господу, тому що в Справі ми перейняли цей дух від нашого Отця. **«Треба вміти сховати характер до кишені й через любов до Ісуса Христа усміхатися й робити приємним життя тих, хто нас оточує».**

[6] І подружнім парам (цю пораду також можна застосовувати щодо різних типів міжособистісних стосунків) він казав: **«Оскільки ми є людьми, деколи ми можемо сваритися, але зовсім трохи. І згодом обоє мають визнати, що завинили, і сказати одне одному: «Вибач**

мене!». *І обійнятися... І вперед!*
Але щоб було очевидно, що не
маєте суперечок протягом
тривалого часу».[7]

**Я повертаюся до початку цього
листа. Ми маємо бути
чоловіками і жінками віри.
Багатьом людям бракує основи, і
саме тому бракує любові до
Хреста. Такі обставини не
повинні нас зупиняти. Навіть
якщо ми працюємо в
прихованому місці, навіть якщо
ми не рухаємося зі свого місця,
пам'ятаймо, що наше зусилля,
щоб підійняти Хрест у наших
чуттях і здібностях, у нашій душі
й у тілі, має неймовірні
наслідки: тому що саме він
оживить наш світ,
використовуючи такі слабкі
інструменти, якими ми є. Не
станемо цуратися цієї роботи,
дочки мої і сини. Настала
година, як говорив наш Отець,**

вийти на зустріч щоденному Хресту і просити з тією силою, з якою так часто кликав святий Хосемарія до Господа, цілуючи хрестик: «Господи зійди з Хреста, адже настав час піднятися мені».

Я бажаю, щоб ми частіше ставили собі питання: «Що робив би Ісус на моєму місці?», «Як Він би себе віддав?». Я переконаний, що наш маленький Хрест, твій і мій, взятий із рішучістю, радістю, із задоволенням від такого надбання, стає інструментом припикання ран сучасного світу. І в цьому немає і ноти песимізму. З Ісусом Христом відчуваємо потребу передати присмак Бога тим, хто перебуває далеко від Нього. Так ми покращимо наше суспільство і зробимо внесок у розбудову інституту сім'ї, про що з такою довірою просимо Пресвяту

Богородицю, особливо 8 вересня,
коли згадуємо День Її народження.

З усією любов'ю благословляє вас і
просить про молитву за
найближчий Синод

ваш Отець

+ Хав'єр

Памплона, 1 вересня 2015 року.

.....

[1] Ін 12, 32.

[2] San Josemaría. *Apuntes íntimos*. N. 1587 (14-IX-1938) // Vázquez de Prada. A. El Fundador del Opus Dei. – II. – P. 321.

[3] Св. Хосемарія Ескрива. Шлях. – № 762.

[4] Papa Francisco. Discurso en la audiencia general. 24-VI-2015.

[5] Papa Francisco. Discurso en la audiencia general. 13-V-2015.

[6] San Josemaría. Notas de una reunión familiar. 4-VI-1974.

[7] Tam camo.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-veresen-2015-
roku/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-veresen-2015-roku/) (31.03.2026)